

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: KUN EN DRAABE.

Citation: Kaalund, H. V.: "KUN EN DRAABE.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 181. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid73625/facsimile.pdf> (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Mod Øst! Mod Øst! mod en lysere Dag,
fra Verdens Trældom og Plage;
hernede fik Du kun Utaak og Slag,
— Mod Opstandelsens Sol vil Du jage.

O tag mig med! Skjændt et Menneskebarn,
Naturens Konge og Herre,
jeg agter det lidt, om Du agede Skarn,
om Du drog for den usleste Kærre!

Jeg agter det lidt! Lad mig ride med
fra Menneskeaaget og Sorgen!
Saa farer med Dig jeg og Dæden afsted —
Hurra! mod den evige Morgen.

KUN EN DRAABE.

Tag friske Rosenblade — hundred Pund —
sænk i et Kar med Vand de skjøne Blade;
lad Massen gjære dybt paa Karrets Bund,
da pipler frem lidt Skum paa Vandets Flade.

Sé dette Skum, det maa Du samle let
med Bomuld i en lille Pennepose;
men pust ej bort det med dit Aandedræt;
i det er Duften gjemt af hver en Rose.

Og derfor maa Du passe vel derpaa,
Fra alle dine døde Roser stige
de skønne Sjæle op i Bobler smaa
med Rosenolien, den kostelige.

Af alle dine døde Roser faar
Du kun en Draabe, kostelig, men liden,
én Draabe kun med Duft af evig Vaar
— o Menneske, hvad naa'r Du mér i Tiden?

Hvad er et hundred, hvad et tusind Aar
med Alt, hvad der blev dynget op af Viden!
Hvor stort er Resultatet, som Du naa'r?
Vej det, og sig: hvad kom der ud af Striden?

Lidt Rosenskum paa Glømsels dybe Hav,
en Draabe, i hvis Duft det Bedste gjemmes,
det Bedste, det, som Millioner gav,
som lever, medens Slægterne forglemmes.

Vend mod den store Oldtidsgrav dit Blik:
Hvad blev der vel af hine stolte Dage,
af hine Verdensriger, som forgik?
Kun Sagnets Duft, ej mér er der tilbage.

En enkelt lille Draabe kun Du faar —
o Menneske, hvad vil Du mér forlange!
I Draaben er de døde Rosers Vaar,
og svundne Seklers Duft i Sagn og Sange.

FREDSPIBEN.

Jeg var en Vild, som Fuglen fri,
mig skulde de ikke tæmme!
Til Urskoven i min Fantasi
jeg flygted, dér havde jeg hjemme.

Dér svor jeg de Tamme en evig Krig --
Men hvad kan ej Tiden forandre!
Nu har jeg buden min Haand til Forlig
og er bleven som alle de Andre.

Men tér jeg mig end som en tam Person,
jeg er dog den Gamle derinde,
— jeg ryger kun som den vilde Huron
en Fredspibe med min Fjende.

LÆRKEN.

Det lakked hen mod Pintse, dog laa paa Marken Sne;
endnu var ej Vinteren omme,
tungsindig blev min Sjæl, jeg tænkte: Maaske
vil aldrig mere Foraaret komme!